

a »u j m a« značí škodu rázu objektivního, je-li toliko přechodná, pomíjející (rozh. 2960, 7391, 2942 sb. n. s.). Nynější krise agrární jest však vleklou, není, jak nižší soudy zjistily, jisto, kdy pomine a zda se poměry nezhorší ještě více a proto nelze ji pokládati za zjev toliko přechodný, v dohledné době odstranitelný a nemůže proto takováto krise, postihující veškeré národní hospodářství, odůvodniti nečasnost zrušení společenství nemovitostí. Ujma pak csobní, která snad stihne žalovanou tím, že bude míti zhoršenou situaci při dobývání vyživovacích nároků, není též rázu přechodného, ta stihne žalovanou vždy, ať se nemovitost společná prodá kdykoliv (srov. rozh. 1438 a 3926 sb. n. s.). Není tedy dovolání opodstatněno v žádném směru.

R o z h . n e j v . s o u d u z 2. VI. 1932 Rv II 269/31-1.

J. Valeček.

Exekuci k dobytí výživného nelze zpravidla odložit.

(Srov. rozhodnutí sb. n. s. čís. 10073 a 10389, pak čís. 11492.)

Z o d ů v o d n ě n í nejvyššího soudu: Rekurent odporuje naříkanému usnesení z toho důvodu, že rekursní soud změnil usnesení prvního soudu, jímž byl povolen odklad exekuce až do pravoplatného skončení sporu o opoziční žalobě pod C VI 1510/31, zahájeného u okresního soudu v P. a vytýká rekursnímu soudu, že nezjistil konkrétní okolnosti, zda na straně rekurenta bylo nebezpečí nenahraditelné nebo těžce napravitelné újmy majetkové, — leč činí tak neprávem.

Při rozhodování o návrhu na odklad exekuce nutno soudu podle § 44 ex. ř. přihlížeti též k věcným podmínkám návrhu, a to jednak po stránce pozitivní, zda s počtím exekuce nebo pokračováním v exekuci není spojeno pro navrhovatele — povinného — nebezpečí nenahraditelné nebo těžce napravitelné m a j e t k o v é ú j m y, jednak po stránce negativní, zda odkladem exekuce nebude ohroženo u s p o k o j e n í nároku vymáhajícího věřitele. Soud tedy musí dbáti zájmů obou stran vzájemně se křížujících, a to podle volné úvahy.

Tak tomu také skutečně bylo v souzeném případě. Rekursní soud měl pro své rozhodnutí dostatečný skutkový podklad již ve spisech, neboť z exekučního návrhu jde najevo, že se vede exekuce o v ý ž i v n ě, vymáhající straně pravoplatně přisouzené.

Z povahy výživného již vyplývá, že má sloužiti ke krytí životních potřeb dítěte, jeho fyzické existence, zdraví a vzdělání, tedy vesměs okolnosti, před nimiž nebezpečí případné majetkové újmy na straně povinného musí ustoupiti do pozadí. Odkladem exekuce v takovémto případě byla by vymáhající straně způsobena nenapravitelná škoda na životních zájmech a právem dovodil rekursní soud, že zájem vymáhajícího věřitele je tu mocnější než zájem

povinného, a neshledal zákonných předpokladů pro žádaný odklad exekuce.

Otázkou, zda nárok povinného uplatněný opoziční žalobou je opodstatněný, nelze se zabývat, ježto by se tím předbíhalo věci hlavní. Ostatně i kdyby žaloba měla úspěch, ač rozsudkem ze dne 28. prosince 1932 č. j. C VI 1510/31-15, dosud právní moci nenabyvším, byla žaloba zamítnuta, má vždy povinný možnost započítati si přeplacené výživné na budoucí, když ani netvrdí, že dnem 1. srpna 1932 se končí jeho povinnost k placení.

Nerozhodnou jest v rekursu tvrzená okolnost, že zabavené platy jsou u poddlužníka zadrženy, ježto jde tu o výživné, jehož vymáhající věřitel (nezletilé manželské dítě povinného) potřebuje ke krytí svých životních potřeb a nelze mu čekati až do skončení sporu, rovněž i další okolnost, že matka věřitele jest úřednicí a má prostředky na výživu a ošacení dítěte, poněvadž vyživovací povinnost byla uložena otci a ten jí má plniti a nikoli matka.

Ostatně podle výpovědi Blanky J. ve sporu zn. sp. C VI 1519/31 jest rekurent od 1. ledna 1932 bez zaměstnání, výživné neplatí, takže povolená exekuce se stala bezpředmětnou, a to již v době, kdy rekurent podal žádost za její odklad, to jest dne 9. ledna 1932.

Vzhledem k tomu, co uvedeno, nemohl se dovolací rekurs potkati s úspěchem.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 24. února 1933 č. j. R I 546/32/9. Dr. Jar. Koutník.

Bytová lichva: I skutková podstata podle § 8 písm. a.) až c.) zákona o trestání válečné lichvy čís. 568/1919 (v doslovu zák. čís. 80/1924) předpokládá využití mimořádných, válkou vyvolaných poměrů.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po veřejném líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 13. března 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování podle § 8, 1 c), 3 zákona ze dne 17. února 1919, čís. 568 Sb. z. a n., a zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 80 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvě stolice, aby ji znova projednal a o ni rozhodl z d ů v o d ů :

Zmateční stížnost uplatňuje zmatek podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. výtkou, že naříkaný rozsudek vůbec nezjišťoval, zda obžalovaný využítkoval počínáním za vinu mu kladeným mimořádné poměry vyvolané válkou, jak přečim předražování předpokládá.

V této námitce nelze zmateční stížnosti upřiti oprávnění. Nálezací soud sdílel zřejmě názor, k němuž se přiklonil nejvyšší soud